

În ultimii 50 de ani plafonul de îndatorare al SUA a fost ridicat de 70 de ori. Este o statistică simplă, scoasă din context, dar care arată neîndoiește dezastrul spre care se îndreaptă lumea noastră. Nu există nicio salvare din direcția asta. România stă mai bine la capitolul datoriei publice, însă motive de entuziasm nu prea există, căta vreme pe plan local se copiază pe rupe exact modelele de prăbusire occidentale. Și asta în toate privințele: de la [interventionism monetar](#) până la socialism educational.

Orice politici guvernamentale de la noi, fie ele cât de interventioniste, întotdeauna vor fi criticate. Și nu pentru excesul de libertate adus, ci pentru că nu sunt suficient de socialiste. În 2008, la izbucnirea crizei economice, toți analiștii au predicat teoria investițiilor publice necesare pentru a scoate economia din groapă. Ceea ce guvernul și primăriile au și făcut: s-au plantat copacei, s-au făcut pești din verdeata, s-au reasfaltat străzi foarte bune, s-au făcut campanii publicitare, s-au construit stadioane, șamd. Toate complet neprofitabile după orice standarde. Așa că s-a ajuns în situația în care un premier se laudă inocent că au crescut cheltuielile publice, deși ar trebui să fie limpede pentru toată lumea că orice ban al guvernului provine de la indivizi prin taxe, impozite și inflație, deoarece statul nu produce nimic. În consecință implicării crescute a guvernului, afacerile private au dat faliment, iar angajații lor au ajuns să trăiască din contribuțiile de somaj, adică la stat. Cele mai multe companii care au prosperat au avut nevoie de proptele politice pentru asta (vezi filmele de construcții de drumuri ca un exemplu clasic). Adică de la stat. Iar analiștii "independenți" ce sfătuiesc guvernul au fost grupați și remunerați prin formula unui Consiliu Fiscal. Deci tot la stat.

În aceste condiții, pesimismul pare să se instaleze temeinic pentru că toată lumea "dorește" un singur lucru: atenția statului. De la politicieni este limpede că nu există speranțe (Ron Paul în SUA este mai mult un Don Quijote ce își risca viața la propriu), intelectualii au ajuns pe statele de plată ale bugetului public, iar omul de pe stradă nu așteaptă altceva decât mana providențială a sistemului. Pe lângă asta, o elită bancară transnațională dirijează lucrurile cu discreție și le îndreaptă pe făgașul bolșevismului, potrivit adagiului lui Mayer Amschel Rothschild "Dă-mi controlul banilor unei țări și nu mă interesează cine îi face legile".

În timpul acesta, statul modern crește ca Fat-Frumos din poveste, deși mai degrabă aduce cu balaurul cu șapte capete. Discuțiile despre reforma statului aici și aiurea reprezintă doar exerciții de retorică și auto-amăgire. Nimeni nu știe, nu vrea și nu poate să facă absolut nimic. Nu știu pentru că teoriile economice, politice și sociale sănatoase (vezi [destinul Scolii Austriece de](#)

Economie

) au fost aruncate la cosul de gunoi în urma cu mult timp, nu vrea pentru că nimeni nu își risca un capital politic pentru o idee în care nici măcar nu crede (Ron Paul e doar o excepție), și nu poate pentru că, și în eventualitatea în care ar îndeplini primele două criterii, elita politică, bancară și intelectuală este suficient de puternică încât să înabuse imediat zorii unei întoarceri la normalitate.

Toată lumea așteaptă într-o formă sau alta apocalipsa financiară și economică, deși nu e deloc limpede cum va avea loc prăbusirea și ce va urma după. Singura certitudine în acest context este legată de dispariția statului modern, așa cum îl știm noi. Jacques Barzun în "From Dawn to Decadence" și Martin Van Creveld "The Rise and Decline of the State" ajung la această concluzie deși punctele lor de plecare sunt diferite (primul este un istoric cultural, iar celălalt un istoric militar).

"The main merit of the nation-state was that over its large territory violence had been reduced; nobles first and citizens later were subjected to one law uniformly recognized and applied. In the last years of the era of nations, violence returned; crime was endemic in the West. Assault in the home, the office, and on city streets was commonplace and particularly vicious. . . . A baffling fact was that the public schools were also a regular setting for violent acts. Armed guards patrolled the corridors to keep the peace among the pupils; teachers were assaulted to the point where the danger became an expected risk of the profession. In a large state, some 50,000 incidents could occur in one year.... The point at which good intentions exceeded the power to fulfill them marked for the culture the onset of decadence".... (Jacques Barzun – From Dawn to Decadence)

Ar mai trebui menționat că în perspectiva menționată mai sus totul pare doar o eroare intelectuală și nu un design malefic conceput odată cu dispariția Vechiului Regim.... {comments on}